

сѣки честенъ и благоразуменъ гражданинъ.

Кремуцій.

Азъ не сжмъ престѣпааъ тая вѣрность. Така баремъ ми говори совѣстьта.

Сеянъ.

Добре, ако ти говори така совѣстьта; азъ жедая, щото и сенатътъ да каже сжобразно съ твоята совѣсть... Ти не приемашъ монте сжвѣти: жално ми е, много ми е жално! Мола та баремъ само за едно: не мисли, че азъ ти искамъ злото; по волята на цезарьтъ и по твоего собствено упорство азъ сжмъ принуденъ да стана твой обвинитель; но при сичко това азъ ща да употрѣба сичките мѣрки, за да та оправдая. Прощавай, добрий мой приятелю.

(Кремуцій си отива. Слѣдъ него и сенаторите).

III.

Тиверий. *(Излазя изъ-задъ коворотъ.)*

Тоя Кремуцій Кордъ трѣба да загине. Неговото безкористие, неговото видимо нежелание да са ползува отъ нашите милости показватъ, че той има благородна душа: ако таква хора бждатъ много, то нашата власть е нетварда. Какъ са той основава на законътъ! Ти му говоришъ за моята воля, а той ти расправя за законътъ! И тоя човѣкъ е историкъ! Историкътъ е важно лице въ господарството. Историкътъ е истѣлювателъ на сждбата на народътъ, объяснителъ на премивалото и — слѣдователно — извѣстителъ на бждещето. Такива историци, като Кре-